

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **J. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**
sídlem Soudní 988/1, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2021, č. j. VS-117853-38/ČJ-2018-80000L-51ODV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2021, č. j. VS-117853-38/ČJ-2018-80000L-51ODV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 14. 12. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Věznice Oráčov ze dne 10. 9. 2018, č. j. VS-47726-20/ČJ-2018-802620 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím

ředitel Věznice Oráčov propustil žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 163/2019 Sb. (dále jen „zákon o služebním poměru“).

2. Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný dopustil závažného procesního pochybení, opřel-li napadené rozhodnutí o znalecký posudek ze dne 26. 4. 2021. Ustanovený znalec MUDr. Richtr totiž odpověděl na jinou otázku, než mu byla položena (na základě odvolání žalobce byla rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4. 2020 původní formulace znaleckého úkolu změněna tak, jak to žalobce požadoval). Žalobce konkrétně namítá, že znalec ve znaleckém posudku uvedl, že zadáním posudku byla otázka: „*Pozbyl ke dni 1. 6. 2017 posuzovaný pan Š. dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby?*“, byť mu bylo uloženo, aby posoudil zdravotní stav žalobce zařazeného na služebním místě strážný v kontextu služební činnosti dle katalogu činností, a to ke dni 4. 1. 2018, kdy byl vydán lékařský posudek poskytovatele pracovnělékařských služeb, na jehož základě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru. Současně žalobce znalci vyčítá, že se ve znaleckém posudku nijak nezabýval konkrétní služební činností žalobce dle katalogu činností ani jeho služebním zařazením. Zadání otázky formulované ve znaleckém posudku tedy podle žalobce nemá podklad ve spisové dokumentaci.
3. Žalobce zdůrazňuje, že se soudní znalec zjevně odmítl jakkoliv obsahově zabývat přezkoumáním zdravotní způsobilosti žalobce s ohledem na činnosti ve výkonu služby u Vězeňské služby České republiky. Tomuto posouzení se doslova vyhnul, ačkoliv mu žalovaný právě tento znalecký úkol uložil. Podle žalobce nelze akceptovat znalcovu konstatování na straně 18 posudku, že zodpovězení souvislostí z hlediska konkrétní činnosti žalobce nepřisluší znalci, nýbrž služebním lékařům, ani opakované odkazy znalce na závěry MUDr. D. či MUDr. F.
4. Dále žalobce namítá, že znalec mohl posuzovat pouze jeho zdravotní způsobilost, a nikoliv tělesnou zdatnost (fyzickou způsobilost), neboť tu by bylo možné posuzovat, pouze pokud by byl žalobce propuštěn pro pozbytí fyzické způsobilosti. Přesto se znalec vyjadřoval k překážkám při vykonávání testů fyzické zdatnosti. Tyto jeho závěry v posledním odstavci na straně 19 posudku nicméně považuje žalobce za zcela obecné (nicneríkající), tudíž nepřezkoumatelné a nepřesvědčivé. Odkaz na jiné posudky a dokumenty je nedostatečný, jakékoliv konkrétní znalecké úvahy tak v tomto ohledu podle žalobce absentují.
5. Žalobce na základě uvedeného uzavřel, že znalecký posudek postrádá posouzení klíčové otázky v zadání podle rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2020. Opřel-li se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 20 – 21 o závěry soudního znalce, zatížil rozhodnutí zřejmou nezákonností.
6. Nado žalobce namítá, že mu žalovaný neumožnil klást znalci otázky, ačkoliv žalobci takové právo plyne přímo z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Nebylo vůbec namístě, aby návrh žalobce na výslech znalce žalovaný posuzoval (vzhledem ke složitosti věci, opakovanému doplňování lékařských podkladů, výhradám žalobce k odbornému posouzení jeho zdravotního stavu, jakož i průtahům při zpracování posudku), jelikož je zcela zjevné, že právu žalobce na spravedlivý proces odpovídá právo pokládat soudnímu znalci otázky ke zpracovanému posudku. Žalovaný ale tento návrh jako nadbytečný zamítl, čímž žalobci upřel právo na spravedlivý proces. Žalobce dodal, že žalovanému nechtěl konkrétně sdělit, proč trvá na výslechu znalce, neboť v rámci procesní strategie nechtěl, aby znalec byl se zaměřením otázek předem seznámen a předem

si připravil své odpovědi. Záměrem žalobce totiž bylo mj. zjistit, kdo znalci zadal znalecký úkol, na který ve zpracovaném znaleckém posudku odpovídal – podle žalobce si znalec patrně zadal znalecký úkol sám.

7. Ředitel Věznice Oráčov ani žalovaný se dostatečným a přesvědčivým způsobem ani nevypořádali s jeho námitkou, že leh-sed není nedílnou součástí reálného výkonu služby. Žalobce vyzdvihuje, že po dobu několika let leh-sed součástí výkonu služby nebyl a že mu bylo umožněno vykonávat službu ve Věznici Oráčov s jednoduchým omezením, které zcela prokazatelně nebylo na závadu výkonu jeho služby – to podle žalobce potvrdily svědecké výpovědi svědků H. a F.. Pro žalobce bylo proto překvapivé, že se následně leh-sed stal základní součástí výkonu služby a že jej zařadil služební funkcionář do žádosti o provedení pracovnělékařské prohlídky. Podle žalobce přitom nelze akceptovat odůvodnění, že požadavek propustit žalobce ze služebního poměru vyvstal až poté, co se stal leh-sed nedílnou součástí výkonu služby. Ke kvalitativnímu posunu v obsahu výkonu služby totiž nemůže dojít jen proto, že služební funkcionář nějakou nedílnou součástí výkonu služby ve své žádosti zmíní. Žalobce tak má za to, že jde jen o záminku a účelové svévolné propuštění ze služebního poměru, neboť reálný výkon služby se podstatným způsobem nezměnil.
8. Žalobce je přesvědčen, že ve Vězeňské službě České republiky dlouhodobě vykonávají službu i tací příslušníci, se kterými nebylo zahájeno řízení ve věci propuštění ze služebního poměru, ačkoliv požadavek na vykonání lehů-sedů při prověrce tělesné způsobilosti nesplňují. Uvedené ostatně žalobce tvrdil v průběhu celého řízení a chtěl toto tvrzení i prokázat navrženými důkazy, které však byly zamítnuty. Žalobce namítá, že bylo porušeno jeho právo na rovné zacházení podle § 77 zákona o služebním poměru ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu žalobce citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 490/04, s tím, že i služební funkcionář je povinen v souladu s principem právní jistoty v obdobných případech postupovat stejným způsobem, aby byla vyloučena svévole.
9. Žalobce nakonec namítá, že v roce 2010 utrpěl služební úraz, po němž se ale již jeho zdravotní stav nezhoršoval. Byl každoročně podrobován mimořádné lékařské prohlídce a vždy mu byla stanovena zdravotní klasifikace „C“ s tím, že je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezeními. Následný proces je proto zatížen celou řadou nejasností, byla-li mu později lékařskými posudky stanovena klasifikace „D“. Jeden a ten samý orgán nejprve konstatoval, že u žalobce nebylo odborným vyšetřením zjištěno onemocnění (resp. jeho fáze), které by odůvodňovalo vydat lékařský posudek s negativním závěrem, aby najednou, ač byl zdravotní stav žalobce i po půl roce přinejmenším shodný, ne-li lepší než při předešlém lékařském posouzení, uzavřel, že takové onemocnění existuje.
10. To bylo pro žalobce velmi překvapivé v situaci, kdy absolvoval všechny výcviky sebeobrany i se závěrečným přezkoušením, minimálně 3 roky už neměl žádné zdravotní problémy se zády (což lze ověřit ze zdravotnické dokumentace) a za poslední 3 roky nebyl uznán dočasně neschopným k výkonu služby. V posledních 6 – 7 letech mohl vykonávat službu s omezením, jež se týkalo fyzických prověrek, stanovené zdravotní omezení tedy zjevně nemělo jakýkoliv negativní vliv na jeho výkon služby, který nespočívá v provádění lehů-sedů. Výkon služby žalobce prováděl bez jakýchkoliv problémů a své služební povinnosti si řádně plnil – ač k tomuto tvrzení ředitel Věznice Oráčov i žalovaný odmítli provést navržené listinné důkazy, plyne to z obsahu spisové dokumentace.

11. Žalobce tak uzavřel, že byl propuštěn jen z důvodu formálního splnění podmínek pro propuštění, ačkoliv je z okolností věci zjevné, že materiální hledisko spočívající v nemožnosti vykonávat službu tak, jako to žalobce zcela bezproblémově po dobu mnoha let činil, v dané věci naplněno nebylo – zdravotní omezení nemělo jakýkoliv negativní vliv na výkon služby. Propuštění ze služebního poměru tak bylo nespravedlivým zásahem do žalobcova života.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako zcela nedůvodnou zamítl. Odkázal na prvostupňové a napadené rozhodnutí s tím, že oba služební funkcionáři rozhodnutí řádně odůvodnili a vypořádali se se všemi námitkami žalobce. K námitce žalobce, že ustanovený soudní znalec odpovídal na jinou otázku, než mu bylo uloženo, žalovaný uvedl, že z kontextu celého obsahu znaleckého posudku je zřejmé, že jde o formální pochybení, třebaže znalec uvedl, že měl posuzovat zdravotní stav žalobce ke dni 1. 6. 2017, reálně se zabýval zdravotním stavem žalobce právě ke dni 4. 1. 2018 (k tomu žalovaný odkázal na strany 8, 11 a 19 znaleckého posudku). Pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce pak *stricto sensu* znalec vůbec neposuzoval k určitému datu.
13. K námitce, že se znalec nezabýval konkrétní služební činností žalobce dle katalogu činností a ani jeho služebním zařazením, žalovaný uvedl, že je sice pravdou, že se soudní znalec katalogem činností vůbec nezabýval, nicméně podstatné podle žalovaného je, že vysvětlil proč – tj. že k takovému posouzení není příslušný. Žalovaný pokračoval, že úkolem soudního znalce je podávat posudky a odborné závěry z hlediska oboru jeho specializace k otázkám skutkovým, není ale oprávněn zodpovídat otázky právní. Ty si pro účely rozhodnutí o propuštění musí vyhodnotit sám služební funkcionář, přičemž znalecký posudek je pouze podkladem takového právního posouzení. Soudní znalec se tak podle žalovaného v projednávaném případě držel svých oprávnění, jestliže odmítl zodpovědět otázky právní a toliko z hlediska skutkového stavu věci ověřil správnost a úplnost zdravotních nálezů, na jejichž podkladě byl poskytovatelem pracovnílékařských služeb žalobce shledán dlouhodobě zdravotně nezpůsobilým k výkonu služby. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 2017, sp. zn. 4 Tdo 1389/2017, žalovaný konstatoval, že znalec byl povinen odpovídat pouze v mezích své příslušnosti, v opačném případě by totiž jeho znalecký posudek nemohl obstát. Podle žalovaného tak nelze přisvědčit námitce vadnosti posudku v důsledku přesného nedodržení položených otázek, neboť se jich znalec ani držet nemohl. Pokud by znalec posuzoval žalobcovu zdravotní způsobilost jakožto zákonem předpokládaný důvod pro propuštění ze služebního poměru, znalec by tím nepřipustně zodpověděl otázku právní.
14. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzenou nepřezkoumatelností znaleckého posudku, jelikož z posudku je zřejmé, na jaké otázky znalec odpovídal, na jaké mu naopak odpovědět nepřislušelo, jakým způsobem znalec hodnotil skutkové okolnosti a na základě jakých podkladů ke svým závěrům dospěl. Žalovaný upozornil, že žalobce byl v odvolacím řízení se znaleckým posudkem seznámen a před vydáním napadeného rozhodnutí měl možnost se k podkladům vyjádřit, žádné vyjádření však neuplatnil. Jelikož tehdy žalobce vady znaleckého posudku nenamítal, nemohl se žalovaný s takovými námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádat.
15. Žalovaný nepopírá, že účastník řízení má právo klást znalcům otázky, nicméně to se podle něj fakticky aktivuje až ve chvíli, kdy správní orgán provedení výslechu znalce jakožto důkazu ve správním řízení připustí. Žalobce, který výslech znalce navrhl, však nesdělil, čím by provedení výslechu znalce mohlo přispět k objasnění věci a co konkrétně by tímto

výslechem mělo být prokázáno, a to i když byl žalovaným k takovému doplnění výslovně vyzván. Tím, že žalobce zatajil svou procesní strategii, žalovaný nabyl dojmu, že výslech znalce nemůže k ničemu přispět, neboť z jeho pohledu byla již věc dostatečně objasněna. Odmítnutí provedení tohoto žalobcem navrženého důkazu pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil.

16. Žalovaný shrnul, že posudkové závěry zhodnotil po jejich obsahové stránce, přičemž došel k závěru, že společně s dalšími provedenými důkazy tvoří dostatečný podklad pro rozhodnutí. Je přesvědčen, že v odvolacím řízení spolehlivě zjistil skutkový stav věci a že byly dány podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru.
17. Žalovaný dále obsáhle citoval z pasáží napadeného rozhodnutí, kde se podle svého přesvědčení dostatečně vypořádal s námitkou žalobce, že leh-sed není nedílnou součástí reálného výkonu služby. Oponuje, že pokud by se měla fyzická způsobilost posuzovat ve vztahu k reálné činnosti, tak by každý příslušník podstupoval zcela jinou zkoušku, a nadto ani nelze účinně předpovídat, jaké cviky bude ten který příslušník muset ve službě provádět i s ohledem na množství různých nepředvídatelných situací. Z toho důvodu byl vytvořen obecný test tělesné zdatnosti, který je společný všem příslušníkům Vězeňské služby, aby bezpečnostní sbor dosáhl optimální úrovně akceschopnosti. Tento test objektivně posuzuje jejich způsobilost nejen k denním služebním úkolům, ale také například schopnost zasáhnout při mimořádné události. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že byl leh-sed zařazen do testu zdatnosti až v průběhu trvajících služebního poměru žalobce. Vězeňská služba, jako ostatní bezpečnostní sbory, pravidelně optimalizuje své postupy a vnitřní předpisy, přičemž na základě získaných poznatků bylo plošně pro celou Vězeňskou službu, tedy nikoliv výlučně pro žalobce, rozhodnuto, že dokladem dostatečné tělesné zdatnosti je i leh-sed. Změna zdravotní klasifikace žalobce z „C“ na „D“ je tak důsledkem plošného zpřísnění zdravotních požadavků na všechny příslušníky Vězeňské služby, jichž je více než 7 000. Konkrétní schopnosti žalobce, absence jeho problémů se zády či fakt, že žalobce po 3 roky nebyl uznán neschopným k výkonu služby, přitom na posouzení jeho zdravotní způsobilosti nemohou mít vliv. Aby služební funkcionáři postupovali zákonně, museli odhlédnout od skutečnosti, zda žalobce doposud plnil službu řádně, jelikož se museli soustředit toliko na splnění legislativních požadavků. V opačném případě by jejich přístup odporoval právě zásadě rovného zacházení. Pokud žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje obecné podmínky pro výkon služby, a přesto by zohlednil jeho dosavadní výkon služby či jiné faktory, dopouštěl by se tím zcela zjevně svévole a nedůvodně by zacházel rozdílně se žalobcem oproti dalším příslušníkům, kteří museli být pro nesplnění podmínek zdravotní způsobilosti propuštěni. Postup žalovaného tak byl i v této konkrétní věci odrazem principu formální spravedlnosti. Výklad o účelovém propuštění žalobce je zcela absurdní a mylný.
18. Služební hodnocení žalobce či plán služeb za uplynulé roky tudíž nemohly mít na projednávanou věc žádný vliv, neboť ve shodě s výše uvedeným kvalita žalobcem odváděné práce nevypovídá nic o jeho zdravotní způsobilosti ke službě. Žalovaný nadto zdůraznil, že ani nebylo podstatné, zda v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně zdravotního stavu žalobce, neboť úkolem žalovaného bylo toliko posoudit, zda byly v době vydání prvostupňového rozhodnutí splněny podmínky pro propuštění žalobce.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

19. Dne 25. 3. 2010 vykonal žalobce (patrně naposledy) test tělesné zdatnosti se závěrem, že vyhověl požadavkům fyzické způsobilosti podle § 13 odst. 1 písm. e) a § 15 odst. 4 zákona o služebním poměru, což prokazuje osvědčení o fyzické způsobilosti žalobce pro služební místo strážný (asistent) ze dne 25. 3. 2010, č. j. VS 7/7/2010-26/Pers/200.
20. Dne 21. 10. 2010 utrpěl žalobce služební úraz při výkonu služební činnosti strážného ve Věznici Oráčov (upadl po špatném došlápnutí) a způsobil si poranění zad. Z věci vedené zdejší soudem pod sp. zn. 46 A 27/2015 je přitom soudu známo, že žalobce byl shledán dočasně neschopným k výkonu služby v období od 25. 10. 2010 do 29. 11. 2010 a v období od 28. 6. 2011 do 31. 1. 2012 a že ke dni 1. 2. 2012 byl přerážen do jednosměnného režimu služby. Až ke dni 1. 4. 2013 byl žalobce opět zařazen do nepřetržitého režimu služby. V rámci řízení o žalobcově žádosti o náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění podle § 104 odst. 1 zákona o služebním poměru, o náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu trvání pracovní neschopnosti podle § 102 zákona o služebním poměru a po skončení pracovní neschopnosti podle § 103 zákona o služebním poměru byl zpracován soudním znalcem z oboru neurologie MUDr. Petránkem dne 31. 7. 2014 znalecký posudek, v němž znalec zhodnotil zdravotní stav žalobce jako chronický od mládí s tím, že následkem úrazu došlo k jeho znovuobjevení (exacerbaci), přičemž u zdravého člověka by pracovní neschopnost po úrazu nepřesáhla 2 týdny, následná dlouhodobá pracovní neschopnost tak byla důsledkem chronického postižení (vrozených a vývojových vad páteře), a nikoliv vlastního úrazu.
21. Dne 1. 2. 2012 byl po mimořádné pracovnělékařské prohlídce žalobce vydán podle § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva vnitra č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, ve znění účinném do 30. 9. 2019 (dále jen „vyhláška č. 393/2006 Sb.“) lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa, v němž bylo uvedeno, že je žalobce zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě strážný s omezením (zdravotní klasifikace „C“). Omezení a úlevy pro výkon služby byly specifikovány tak, že jsou u žalobce vyloučeny skoky, doskoky, rotační pohyby a dlouhé běhy. Platnost posudku byla stanovena pouze do 31. 5. 2012.
22. Dne 31. 5. 2012 byl po mimořádné pracovnělékařské prohlídce žalobce vydán podle vyhlášky č. 393/2006 Sb. další lékařský posudek, podle něž byl žalobce zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě strážný s omezením (zdravotní klasifikace „C“). Jsou vyloučeny dlouhé běhy, skoky, doskoky, rotační pohyby a manipulace s břemeny s tím, že žalobce je zdravotně způsobilý v dobrých klimatických podmínkách a ne jako figurant.
23. Dne 10. (24.) 4. 2014 byl po periodické pracovnělékařské prohlídce žalobce vydán lékařský posudek ev. č. 26/Z/2013-39, podle něž byl žalobce zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě strážný (asistent) s omezením (zdravotní klasifikace „C“). Omezení a úlevy pro výkon služby byly specifikovány tak, že u žalobce jsou nadále vyloučeny dlouhé běhy, skoky, doskoky, rotační pohyby a manipulace s břemeny s tím, že žalobce je zdravotně způsobilý v dobrých klimatických podmínkách a ne jako figurant.
24. Dne 26. 2. 2015 byl po mimořádné pracovnělékařské prohlídce žalobce vydán podle § 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 393/2006 Sb. lékařský posudek ev. č. 26/Z/2015-27 (2014-), v němž bylo uvedeno, že je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě strážný (asistent) s omezením (zdravotní klasifikace „C“). Byl vyloučen leh-sed v testu tělesné zdatnosti. Platnost posudku byla stanovena do 25. 2. 2016.

25. Dne 3. 2. 2016 byl po periodické pracovnělékařské prohlídce žalobce vydán lékařský posudek ev. č. 26/Z/2015-5 s tím, že žalobce je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě strážný (asistent) s omezením (zdravotní klasifikace „C“) spočívajícím ve vyloučení leh-sedů v testu tělesné zdatnosti.
26. Z obsahu správního spisu neplyne, že by byl proti kterémukoliv z výše popsáných posudků podán návrh na přezkoumání.
27. Dne 1. 6. 2017 byl po mimořádné pracovnělékařské prohlídce žalobce na návrh mjr. Bc. H. podle § 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 393/2006 Sb. vydán lékařský posudek ev. č. 26/Z/2017-56, v němž bylo na rozdíl od předchozích lékařských posudků uvedeno, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby (zdravotní klasifikace „D“). Proti tomuto posudku podal žalobce návrh na přezkoumání.
28. Usnesením ze dne 28. 6. 2017, č. j VS-58894/ČJ-2017-800080-812, ředitel odboru zdravotnické služby Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky (dále jen „ředitel odboru zdravotnické služby“) lékařský posudek ze dne 1. 6. 2017 zrušil s odůvodněním, že při mimořádné prohlídce žalobce nebyl dodržen správný postup pro posouzení žalobcovy zdravotní způsobilosti. Ředitel odboru zdravotnické služby zdůraznil, že odborným vyšetřením (ze dne 3. 5. 2017) nebylo zjištěno takové onemocnění, které by odůvodňovalo vydání lékařského posudku s negativním závěrem. Poukázal na to, že neurologickému vyšetření se žalobce podrobil i v roce 2015 a tehdy na základě obdobných zjištění posuzující lékařka konstatovala, že je žalobce zdravotně způsobilý s omezeními – pouze u něho vyloučila leh-sed.
29. Dne 4. 1. 2018 byl po mimořádné pracovnělékařské prohlídce žalobce na návrh mjr. Mgr. F. podle § 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 393/2006 Sb. vydán nový lékařský posudek ev. č. 26/Z/2017-1 opět se závěrem, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby (zdravotní klasifikace „D“). Posuzující lékařka MUDr. F. tentokrát vysvětlila, že u žalobce byla objektivizována nemoc s diagnózou M549 hodnocenou dle (kapitoly XIII) písm. b) oddílu III přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. rozmezím zdravotních klasifikací „C-D“ a že z důvodu neurologického omezení pro leh-sed zvolila klasifikaci „D“. Doplnila, že žalobce není schopen v testu tělesné zdatnosti vykonat celomotorický test, leh-sed a klik (vzpor ležmo), které jsou předpokladem k výkonu služby podle sloupce II zdravotní klasifikace.
30. Proti tomuto posudku podal žalobce návrh na přezkoumání, který však již ředitel odboru zdravotnické služby usnesením ze dne 27. 3. 2018, č. j VS-16939/ČJ-2018-800080-812, zamítl a napadený lékařský posudek potvrdil. Ředitel odboru zdravotnické služby uvedl, že u žalobce byl zjištěn páteřní bolestivý syndrom bederní páteře, což je onemocnění uvedené pod značkou M49 v (kapitole XIII) písm. b) oddílu III přílohy č. 1 k vyhlášce č. 393/2006 Sb. Chronicitu onemocnění podle něho dokládají závěry neurologických vyšetření, byť lékařská zpráva z posledního neurologického vyšetření ze dne 10. 11. 2017 uvádí, že je páteřní bolestivý syndrom bederní páteře odeznělý. Neurolog nicméně setrval od 26. 1. 2015 vylučuje leh-sed, ač k jiným činnostem žalobce nemá námitek. Z toho podle ředitele odboru zdravotnické služby plyne, že byla vyloučena jedna ze základních nedílných složek služby, neboť je k ní žalobce nezpůsobilý. Podle názoru ředitele odboru zdravotnické služby platí, že také přechod ze stoje do dřepu-lehu-dřepu a zpět do stoje i kliky zatěžují páteř a svalovou skupinu významně a obdobně jako leh-sed, přestože je neurolog výslovně u žalobce nevyloučil. Dále ředitel odboru zdravotnické služby

konstatoval, že podmínky výkonu služby specifikuje bezpečnostní sbor v žádosti o provedení pracovnělékařské prohlídky. Jako součást výkonu služby přitom mj. stanovil, že její součástí je i absolvování testu zdatnosti, který zahrnuje paletu povinných cviků, mezi nimiž je i leh-sed. Jestliže je provedení testu zdatnosti obligatorní součástí výkonu služby a posuzovaný jej nemůže ze zdravotních důvodů absolvovat, pak nelze dospět k jinému závěru, než že není zdravotně způsobilý, resp. že v daném případě žalobce zdravotní způsobilost pozbyl.

31. Dne 3. 4. 2018 vydal ředitel Věznice Oráčov rozhodnutí č. j. VS-85540-12/ČJ-2016-802620-SP2018 (dále jen „rozhodnutí o propuštění ze dne 3. 4. 2018“), jímž podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky – strážného (asistenta) ve Věznici Oráčov. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce podle pracovnělékařského posudku ze dne 4. 1. 2018 dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby.
32. Dne 17. 4. 2018 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém především namítal, že mu po služebním úrazu v roce 2010 byla vždy stanovena zdravotní klasifikace „C“, která odpovídá zdravotní způsobilosti pro výkon služby na služebním místě s omezeními. Žalobce poukázal na to, že zdravotní klasifikace „D“ mu byla stanovena až lékařským posudkem ze dne 1. 6. 2017, který však byl pro vady zrušen dne 28. 6. 2017. Proti následně vydanému posudku ze dne 4. 1. 2018 pak sice také brojil, nicméně ten byl dne 27. 3. 2018 potvrzen. Žalobce vyzdvihl, že je pro něho překvapivé, že je nově za nedílnou součást výkonu služby považován leh-sed, ačkoliv dosud nebyl. Posouzení zdravotního stavu proto pokládá za účelové. Žalobce dále namítal, že byla porušena jeho procesní práva, neboť bylo rozhodnuto o jeho propuštění, aniž se mohl k věci vyjádřit a navrhopvat důkazy. Rozhodnutí o propuštění ze dne 3. 4. 2018 nadto vytkl, že neobsahuje žádné odůvodnění.
33. Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. VS-51517-/ČJ-2018-80000L-PK, žalovaný rozhodnutí o propuštění ze dne 3. 4. 2018 zrušil a věc řediteli Věznice Oráčov vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný shledal, že v přecházejícím řízení byla žalobcova procesní práva porušena a že bylo povinností služebního funkcionáře vypořádat se s námitkami žalobce.
34. Oznámením ze dne 25. 7. 2018 oznámil ředitel Věznice Oráčov žalobci zahájení řízení ve věci propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.
35. Do správního spisu byly zařazeny mj. tyto listiny:
 - popis žalobcova služebního místa se služební hodností asistent ze dne 14. 4. 2010;
 - zpráva ze dne 13. 8. 2018 o provedení výuky a výcviku služební a profesní přípravy ve Věznici Oráčov v letech 2010 – 2018, ze které mj. vyplývá, že žalobce v období let 2012 – 2017 nevykonával prověrky z testů tělesné zdatnosti pro zdravotní problémy;
 - nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 8/2016, kterým se stanoví rozsah služební a profesní přípravy příslušníků a zaměstnanců Vězeňské služby České republiky (dále jen „NGŘ č. 8/2016“), spolu s přílohami č. 1 – 5;
 - nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 7/2016, kterým se stanoví požadavky na tělesnou zdatnost uchazečů o přijetí do služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky a příslušníků Vězeňské služby České republiky (dále jen „NGŘ č. 7/2016“), spolu s přílohami č. 1 – 3;

- nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 67/2009 Sb., kterým se stanoví rozsah služební a profesní přípravy příslušníků a občanských zaměstnanců Vězeňské služby České republiky, ve znění NGR č. 30/2011, č. 45/2012 a č. 27/2013 (dále jen „NGR č. 67/2009“), spolu s přílohami č. 1 – 8;
 - nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 2/2010, kterým se stanoví požadavky na tělesnou zdatnost uchazečů o přijetí do služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky a příslušníků Vězeňské služby České republiky (dále jen „NGR č. 2/2010“), spolu s přílohami č. 1 – 3;
 - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 23/2017-33, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016, č. j. 46 A 27/2015-33, ve věci náhrad spojených se žalobcovým služebním úrazem dne 21. 10. 2010 a jeho následnou pracovní neschopností;
 - znalecký posudek ze dne 31. 7. 2014 zpracovaný znalcem v oboru neurologie MUDr. Petránkem.
36. Dne 15. 8. 2018 proběhlo ústní jednání, při němž žalobce namítal, že řízení o jeho propuštění je vedeno účelově. Jeho zdravotní stav se totiž po dobu posledních 7 let nezhoršoval, ba zlepšoval, přičemž vykonával službu s jednoduchým omezením. Oponoval, že nemožnost vykonat leh-sed při prověrce tělesné zdatnosti příslušníka nelze brát jako jediný důvod k propuštění ze služebního poměru. Domníval se, že existují i další příslušníci, kteří nesplňují požadavek na leh-sed, se kterými však nebylo zahájeno řízení o propuštění. Žalobce uplatnil řadu důkazních návrhů, a to mj., aby bylo provedeno zdravotní vyšetření jeho zdravotního stavu a současně aby byl vydán nový lékařský posudek, event. ten původní doplněn. Dne 7. 9. 2018 se pak vyjádřil k doplněným podkladům a navrhl provedení dalších důkazů.
37. Dne 10. 9. 2018 vydal ředitel Věznice Oráčov prvostupňové rozhodnutí, jímž podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky – strážného v oddělení vězeňské stráže ve Věznici Oráčov. Odůvodnění tohoto rozhodnutí vycházelo především z lékařského posudku o zdravotní způsobilosti žalobce ze dne 4. 1. 2018, zpracovaného MUDr. I. F. ze Zdravotnického střediska Věznice Oráčov, který byl dne 27. 3. 2018 potvrzen ředitelem odboru zdravotnické služby. Ředitel Věznice Oráčov zamítl návrhy na provedení nové mimořádné lékařské prohlídky a vydání nového lékařského posudku o zdravotní způsobilosti, jakož i případné doplnění původního lékařského posudku, protože je považoval za nadbytečné. Byl totiž přesvědčen, že vydaný lékařský posudek byl vyhotoven v potřebném rozsahu a kvalitě, byl náležitě odůvodněn a splňuje požadavek úplnosti, přičemž vyzdvihl, že byl též přezkoumán v rámci námitkového řízení. Ostatně většinu žalobcových důkazních návrhů ředitel Věznice Oráčov vyhodnotil jako zjevně nepotřebné a nadbytečné, neboť měl především za to, že byl bez pochyb prokázán chronický (nepříznivý) zdravotní stav žalobce.
38. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 9. 2018 (doklad o doručení není součástí správního spisu, nicméně toto datum uváděl v odvolání i sám žalobce). Tímto dnem tak došlo k jeho propuštění ze služebního poměru v souladu s § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru, čímž jeho služební poměr skončil.
39. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že se ředitel Věznice Oráčov nevypořádal se všemi jeho námitkami – zejména že nereagoval na to, že

leh-sed není nedílnou součástí výkonu služby, natož základní. Žalobce trval na tom, že nemožnost vykonávat leh-sed při tělesné prověrce zdatnosti příslušníka nelze považovat za dostatečný důvod k propuštění příslušníka ze služebního poměru. Podle žalobce jde o účelovou záminku. Žalobce vyzdvihl, že ředitel odboru zdravotnické služby nejprve dospěl k závěru, že odborným vyšetřením u žalobce nebylo zjištěno takové onemocnění, které by odůvodňovalo vydání lékařského posudku s negativním závěrem, ale poté, přestože při opětovném posouzení byl zdravotní stav žalobce posouzen (minimálně) shodně, dospěl k závěru opačnému. Žalobce také odmítl, že by byl neschopným k výkonu služby dlouhodobě, neboť po služebním úrazu v roce 2010 mu byla vždy stanovena zdravotní klasifikace „C“ s omezením (které se týkalo fyzických prověrek), vždy absolvoval výcviky sebeobrany a minimálně 3 předchozí roky neměl problémy se zády a nebyl uznán dočasně práce neschopným. Dále žalobce namítal, že mu v prvostupňovém řízení bylo umožněno uplatnit procesní práva pouze formálně, jelikož ředitel Věznice Oráčov všechny jím navržené důkazy odmítl, aniž by tento postup náležitě odůvodnil. Žalobce tak nemohl prokázat svá tvrzení, čímž mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Postup služebního funkcionáře označil žalobce s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu za účelový, šikanózní a diskriminační. Nadto žalobce řediteli Věznice Oráčov vytkl, že jej neseznámil se znaleckým posudkem zpracovaným MUDr. Petránkem, neboť ani dne 7. 9. 2018 nebyl součástí správního spisu.

40. Ve stanovisku k odvolání ředitel Věznice Oráčov odkázal na prvostupňové rozhodnutí, které podle jeho názoru je přezkoumatelné a reaguje na všechny námítky i důkazní návrhy žalobce. Doplnil, že ve Věznici Oráčov není žádný jiný příslušník, který by každoročně neplnil testy tělesné zdatnosti, a že žalobce byl seznámen se znaleckým posudkem zpracovaným MUDr. Petránkem, o čemž svědčí protokol ze dne 7. 9. 2018.
41. V průběhu odvolacího řízení byl žalobce oznámením ze dne 17. 12. 2018 poučen o procesních právech a byl vyzván o tom, že žalovaný hodlá vyslechnout žalobcem navržené svědky. Dne 21. 3. 2019 byli jako svědci vyslechnuti MUDr. F., posuzující lékařka, mjr. Mgr. F., vedoucí oddělení vězeňské stráže, a Bc. H., dřívější vedoucí oddělení vězeňské stráže, a to v přítomnosti zástupce žalobce. Oznámením ze dne 28. 11. 2019 žalovaný žalobci sdělil, že bude zpracován znalecký posudek za účelem posouzení žalobcova zdravotního stavu k výkonu služby. Žalobce byl vyzván, aby se vyjádřil k osobě navrhovaného znalce a formuloval na něj své dotazy. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 19. 12. 2019 pouze tak, že k osobě znalce nemá námitek. Současně žalovaného požádal, aby mu byl poskytnut seznam jím pokládaných otázek, aby zvážil, zda a jak je chce doplnit.
42. Usnesením ze dne 14. 2. 2020, č. j. VS-117853-17/ČJ-2018-80000L-51ODV, žalovaný ustanovil znalce MUDr. Richtra, aby odborně posoudil zdravotní způsobilost žalobce k jeho služebnímu místu. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2020 pak toto usnesení zčásti změnil, čímž vyhověl odvolání žalobce proti původnímu usnesení, tak, že výrok II nově zněl (důraz doplněn soudem): „*V rámci znaleckého posudku ustanovený soudní znalec posoudí, zda byl nstrm. J. Š., zařazený na služebním místě strážný ve 3. tarifní třídě - asistent, v době vydání lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb ze dne 04.01.2018, na jehož základě došlo k propuštění jmenovaného ze služebního poměru, zdravotně způsobilý pro výkon služby u bezpečnostního sboru Vězeňské služby České republiky. Ohledně činnosti ve výkonu služby u Vězeňské služby České republiky byl jmenovaný v době vydání předmětného lékařského posudku zařazen dle přílohy k Nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, následovně: Vězeňská služba České republiky 1.2., 3. tarifní třída –*

asistent, bod 1. Výkon strážní služby ve vazební věznici, věznici, na vnějším strážném pracovišti nebo v ústavu nebo při eskortování vězňů a bod. 3. Výkon strážní nebo dozorcí služby při předvádění vězňů osob ve vazební věznici nebo věznici.“

43. Dne 26. 4. 2021 vyhotovil soudní znalec z oboru ortopedie a traumatologie MUDr. Richtř znalecký posudek, ve kterém uvedl, že jeho úkolem bylo odpovědět na otázku, zda žalobce ke dni 1. 6. 2017 pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby. Znalec nejprve podrobně shrnul zjištění z doložené zdravotnické dokumentace, jejíž součástí byl i znalecký posudek MUDr. Petránka ze dne 31. 7. 2014, z dalších odborných nálezů z posledních žalobcových vyšetření, z výpisu dočasných pracovních neschopností a z výpisu výkonů hrazené zdravotní péče zdravotní pojišťovnou. Se zohledněním těchto podkladů pak zrekapituloval zjištění i z posudkové dokumentace, jak byla průběžně posuzována žalobcova zdravotní způsobilost k výkonu služby. Na tomto základě následně v části znaleckého posudku označené jako *Diskuze* znalec všechna data shrnul, vyjádřil se k nim a dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobce byl ke dni 1. 6. 2017 i ke dni 4. 1. 2018 zjištěn v míře dostatečné k vydání lékařských posudků. Znalec konstatoval, že ověřil správnost a úplnost zdravotních nálezů a rekomandací vystavených ošetřujícími specialisty a že se s jejich nálezy i závěry týkajícími se omezení konkrétních činností po odborné stránce shoduje. Uzavřel, že zdravotní stav žalobce v době vydání posudků znamenal zdravotní překážku pro vykonávání celomotorického testu v plném (požadovaném) rozsahu, nicméně bylo na poskytovateli pracovnílékařské služby si vyhodnotit, zda představoval i překážku právní pro vykonávání dosavadní práce žalobce.
44. Poté, co byl žalobce seznámen s vypracovaným znaleckým posudkem, v podání ze dne 10. 6. 2021 navrhl, aby byl znalec v řízení vyslechnut. Výzvou ze dne 24. 6. 2021 proto žalovaný žalobce vyzval, aby specifikoval důvod, proč navrhuje výslech znalce. V návaznosti na to žalobce dne 2. 7. 2021 žalovanému sdělil, že mu přímo ze zákona plyne právo klást znalci otázky, a že proto není na žalovaném, aby posuzoval, zda je jeho návrh na výslech znalce důvodný. Podotkl, že nehodlá předem odhalovat procesní strategii směřování otázek na znalce, a že tudíž toliko v obecnosti uvádí, že bude po znalci požadovat vysvětlení některých odpovědí, ke kterým v posudku dospěl a které nemají podklad ve spisové dokumentaci, a současně že mu položí otázky, na které znalec v posudku neodpověděl, byť pro ně podklad ve spisové dokumentaci existuje.
45. Senát poradní komise žalovaného v doporučení ze dne 16. 8. 2021 uvedl, že vady prvostupňového řízení byly odstraněny v řízení odvolacím a že výslech soudního znalce pokládá za nadbytečný. Navrhl, aby žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
46. Oznámením ze dne 16. 8. 2021 byl žalobce žalovaným znovu poučen o procesních právech. Dne 31. 8. 2021 zástupce žalobce nahlédl do správního spisu a sdělil, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí případně vyjádří písemně do 5 pracovních dnů. Tak však ani do dne vydání napadeného rozhodnutí neučinil.
47. Dne 22. 10. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které bylo doručeno k rukám zástupce žalobce dne 2. 11. 2021. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul podstatný obsah do té doby vydaných rozhodnutí (v části I, II a IV), odvolání (v části V), jakož i obsah stanoviska ředitele Věznice Oráčov k žalobcovu odvolání (v části VI). Žalovaný také zrekapituloval průběh předcházejícího řízení (v části III) a zjištění plynoucí z obsahu správního spisu (v části VII). Protože žalovaný v odvolacím řízení doplnil

dokazování, v části VII napadeného rozhodnutí dále podrobně rozvedl, jak vypovídali svědci MUDr. I. F., Bc. K. H. a mjr. Mgr. P. F. a k jakým závěrům dospěl ustanovený soudní znalec z oboru ortopedie, traumatologie a následků úrazu MUDr. Richtr ve znaleckém posudku ze dne 26. 4. 2021. Současně žalovaný vysvětlil, proč neprovedl žalobcem navrhovaný výslech ředitele Věznice Oráčov (v části VIII) a další listinné důkazy (viz stranu 24 napadeného rozhodnutí). Dále v části VIII napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, jak věc posoudil po právní stránce, k čemuž citoval relevantní právní ustanovení, a vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce. Zejména konstatoval, že splnění testu zdatnosti ověřujícího fyzickou způsobilost příslušníka (jenž podle nařízení 7/2016 zahrnuje i sedy-lehy) je zákonným předpokladem výkonu služby a jestliže příslušník tento test nebo jeho část není schopen ze zdravotních důvodů absolvovat, pak je nutno uzavřít, že pozbyl zdravotní způsobilost. Žalobce přitom od roku 2012 z důvodu dlouhodobých zdravotních problémů testy tělesné zdatnosti neabsolvoval. Zdravotní nezpůsobilost žalobce v tomto směru potvrdil vedle pracovní lékařky i znalecký posudek. Samotný výslech znalce, při němž by účastník mohl klást znalci dotazy, ale není povinný, přičemž s ohledem na obsah písemného posudku a kontext ostatních provedených důkazů žalovaný považoval výslech znalce již za nadbytečný, zejména když žalobce ve svém návrhu ani netvrdil, že by znalecký posudek byl rozporuplný či neúplný. Žalovaný uzavřel, že podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru byly splněny (v části IX). Odvolání žalobce proto zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Posouzení žaloby soudem

48. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť se má za to, že s tím oba účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
49. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
50. Jádrem sporu v projednávané věci tkví v tom, zda byl žalobce propuštěn ze služebního poměru v souladu se zákonem. Žalobce totiž tvrdí, že dlouhodobě nepozbyl *zdravotní způsobilost* k výkonu služby, tudíž že nebyl dán důvod pro jeho propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Úkolem soudu tak bylo přezkoumat, zda za skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni propuštění žalobce ze služebního poměru (tj. ke dni 10. 9. 2018, nikoliv ke dni 1. 6. 2017 nebo 4. 1. 2018, jak se přeli účastníci řízení; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020-167), žalobce skutečně dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, jak na základě (zejména) lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb shodně dovodili ředitel Věznice Oráčov a žalovaný.
51. Zákon o služebním poměru rozlišuje různé druhy způsobilosti k výkonu služby. Mezi předpoklady k přijetí do služebního poměru podle § 13 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru mj. spadá, aby uchazeč o přijetí byl k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý. Způsobilost k výkonu služby je pak současně i

předpokladem pro výkon služby (viz § 19 odst. 2 ve spojení s odst. 6 zákona o služebním poměru) ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru.

52. V kontextu projednávané věci je třeba úvodem akcentovat, že nelze klást rovnítko mezi způsobilost zdravotní a fyzickou, na což správně poukazoval žalobce v žalobě. Za nevyhnutelné proto soud považuje nejprve objasnit rozdíl právě mezi těmito dvěma druhy způsobilosti k výkonu služby, neboť o jiné (ne)způsobilosti žalobce ostatně ani nebylo v řízení sporu.
53. Zákon o služebním poměru sice explicitně pozitivně nestanoví, kdo se považuje za zdravotně způsobilého k výkonu služby – na rozdíl od výslovné úpravy, kdo je k výkonu služby osobnostně a fyzicky způsobilý (srov. § 15 odst. 3 a 4 a § 79 odst. 3 a 4 citovaného zákona), nicméně upravuje, že Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti, zpravodajskými službami, Generální inspekcí bezpečnostních sborů a Ministerstvem zdravotnictví stanoví vyhláškou *seznam nemocí, stavů nebo vad, které vylučují nebo omezují zdravotní způsobilost občana (příslušníka) pro výkon služby, obsah lékařských vyšetření, náležitosti lékařského posudku a dobu jeho platnosti* (viz § 15 odst. 6 a § 79 odst. 6 citovaného zákona).
54. Na základě tohoto zmocnění byla k provedení zákona o služebním poměru vydána vyhláška č. 393/2006 Sb. účinná v době od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2019, tj. i v době propuštění žalobce ze služebního poměru. Podle § 1 odst. 2 věty čtvrté této vyhlášky přitom platilo, že za zdravotně způsobilou nelze uznat osobu, jejíž zdravotní stav nesplňuje podmínky stanovené v příloze č. 1 (k této vyhlášce).
55. Lze tak *a contrario* vyjít z toho, že za **zdravotně způsobilého** se považuje ten, kdo splňuje podmínky stanovené v příloze 1 k vyhlášce č. 393/2006 Sb. – slovy zákona o služebním poměru (a zjednodušeně řečeno), kdo netrpí nemocí, stavem nebo vadou, která vylučuje jeho zdravotní způsobilost podle prováděcího předpisu.
56. Naproti tomu za **fyzicky způsobilého** se podle § 15 odst. 4 a § 79 odst. 4 zákona o služebním poměru považuje ten, kdo vyhovuje požadavkům na tělesnou zdatnost, jež stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem pro výkon služby na služebním místě, na které má být ustanoven. Jinými slovy, fyzická způsobilost se zjišťuje posuzováním tělesné zdatnosti, která se posuzuje podle výsledků testů tělesné zdatnosti (srov. § 2 odst. 1 větu druhou a odst. 3 NGŘ č. 7/2016).
57. Bližší úpravu posuzování způsobilosti k výkonu služby pak zakotvuje § 15 a § 79 zákona o služebním poměru.
58. Konkrétně ve vztahu ke zdravotní způsobilosti ustanovení § 15 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že zdravotní způsobilost občana posuzuje poskytovatel pracovnělékařských služeb na základě výpisu ze zdravotnické dokumentace vedené registrujícím poskytovatelem zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství, výsledku lékařské prohlídky a dalších potřebných vyšetření. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat občan návrh na přezkoumání poskytovateli pracovnělékařských služeb, který posudek vydal.
59. Podle § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru pak obdobně platí, že zdravotní způsobilost příslušníka posuzuje poskytovatel pracovnělékařských služeb při lékařských prohlídkách. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání poskytovateli pracovnělékařských služeb, který posudek vydal.

60. Podle § 1 odst. 2 věty první až třetí vyhlášky č. 393/2006 Sb. se při lékařské prohlídce podle odstavce 1 (kterou se rozumí prohlídka vstupní, periodická, mimořádná a výstupní) zjišťuje zdravotní stav občana, který se uchází o přijetí do služebního poměru, nebo příslušníka. Součástí lékařské prohlídky je zjišťování anamnestických dat. Na základě zhodnocení zjištěného zdravotního stavu, posouzení výpisu ze zdravotnické dokumentace registrujícího lékaře, výsledku lékařské prohlídky a dalších potřebných vyšetření posuzované osoby a nároků kladených na činnost odpovídající výkonu služby na služebním místě, na které je nebo má být občan nebo příslušník ustanoven, se posuzuje jeho zdravotní způsobilost.
61. Podle obecných ustanovení oddílu I přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. se zdravotní klasifikace v seznamu nemocí, stavů a vad (oddíl III) člení podle zdravotní náročnosti na sloupce I až III, k nim je přiřazena klasifikační značka, která odpovídá příslušné zdravotní způsobilosti občana nebo příslušníka pro výkon služebního místa. Zdravotní klasifikace vyjadřují rozsah schopnosti pro výkon služby v bezpečnostním sboru a jsou jedním z podkladů pro vyhotovení posudku o zdravotní způsobilosti. Označují se příslušnou klasifikační značkou. Klasifikační značka „A“ vyjadřuje jeho zdravotní způsobilost pro výkon služby na služebním místě bez omezení, klasifikační značka „C“ vyjadřuje omezení jeho zdravotní způsobilosti pro výkon služby na služebním místě a klasifikační značka „D“ vyjadřuje jeho zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby na služebním místě nebo dlouhodobou zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby (bod 1 oddílu 1). Při stanovení zdravotní klasifikace „C“ se v bodu 3 lékařského posudku (příloha č. 4) stanoví neschopnost pro výkon činností ze Seznamu činností pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech uvedeném v oddílu II (bod 2 oddílu 1). Občané a příslušníci se posuzují podle příslušného sloupce zdravotní klasifikace, který je uveden v Seznamu činností pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech s ohledem na příslušné služební místo (bod 3 oddílu 1).
62. V projednávané věci se žalobce coby příslušník Vězeňské služby České republiky – *asistent* posuzoval podle sloupce II zdravotní klasifikace – viz níže výňatek z oddílu II přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb.:

Podle sloupce II. se posuzují

1. Specifické činnosti v bezpečnostních sborech	
1.2. Vězeňská služba České republiky	
referent	bod 1, 2, 3, 4, 5
vrchní referent	bod 1, 2, 3, 4, 5
asistent	bod 1, 2, 3, 4, 5
vrchní asistent	bod 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
inspektor	bod 1, 2, 3, 4, 5
vrchní inspektor	bod 1, 2, 3
2. Ostatní činnosti v bezpečnostních sborech	
2.2. Vězeňská služba České republiky	
2.2.1. Činnosti ve výchově a vzdělávání	
inspektor	bod 1
vrchní inspektor	bod 1
2.2.2. Další činnosti	
asistent	bod 1
inspektor	bod 1

63. Žalobcova diagnóza přitom spadá podle oddílu III přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. pod kapitolu XIII. Nemoci svalové a kosterní soustavy a pojivové tkáně – viz výňatek z tabulky:

Kód	Název nemoci, stavu nebo vady	Zdravotní klasifikace dle sloupce			Poznámka
		I.	II.	III.	

M 45 – M 49	Spondylopatie a) Těžké formy léčením neovlivnitelné, se značnou poruchou funkce b) Lehčí nevýrazné formy při pomalé progresi a dostatečné funkční výkonnosti postižených částí těla, po neúspěšném léčení. Vleklé neprogredující formy s trvalou poruchou funkce c) Lehčí, nevýrazné formy, léčebně ovlivnitelné bez poruchy funkce nebo s dobrou funkcí postižených orgánů	D	D	D	Dg.:M 49 s přihlédnutím k základnímu onemocnění
M 50 – M 54	Jiné dorzopatie a) Stav po chirurgickém zákroku nebo ústavně prokázané výhřezy s trvalou výraznou poruchou funkce (hybnosti). Těžké formy léčením neovlivnitelné b) Stav po chirurgickém zákroku nebo konzervativně léčené s trvalou lehkou poruchou funkce páteře nebo recidivující ústavně prokázané formy. Lehčí nevýrazné formy při pomalé progresi a dostatečné funkční výkonnosti postižených částí těla, po neúspěšném léčení c) Stav po chirurgickém zákroku nebo konzervativně léčené bez častějších recidiv a bez poruchy funkce páteře trvalého rázu. Lehčí, nevýrazné formy, léčebně ovlivnitelné d) Lehčí, nevýrazné formy, konzervativně dobře ovlivnitelné, bez poruchy funkce	D	D	C-D	U Dg.: M 51.4 zachovává kritéria uvedená u Dg.:M 42.0
M54.9	Dorzalgie NS Při negativním RTG a normálním funkčním nálezu	A	A	A	c) a d) I. sl. „D“ u HZS ČR

64. Podle § 3 vyhlášky č. 393/2006 Sb. se periodická prohlídka provádí jednou za 2 roky ode dne provedení vstupní nebo poslední periodické prohlídky v rozsahu komplexního fyzikálního vyšetření, elektrokardiografického vyšetření a dalších odborných vyšetření, jejichž rozsah stanoví lékař zařízení závodní preventivní péče podle zjištěného zdravotního stavu příslušníka a nároků vyplývajících ze služebního místa, pokud jiným právním předpisem nebo rozhodnutím orgánu ochrany veřejného zdraví není stanoveno jinak.
65. Podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. se mimořádná prohlídka provádí za účelem zjištění a posouzení toho, zda došlo nebo nedošlo ke ztrátě nebo změně zdravotní způsobilosti k výkonu služby na služebním místě, nebo dalších skutečností stanovených touto vyhláškou. Provádí se mj. na návrh služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru, pokud příslušník vykazuje při výkonu služby takové nedostatky, že lze důvodně předpokládat, že došlo ke změně nebo ztrátě zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa, nebo služby [§ 4 odst. 3 písm. a) citované vyhlášky].
66. Podle § 6 vyhlášky č. 393/2006 Sb. lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby vydaný na základě lékařské prohlídky obsahuje vždy údaje uvedené v přílohách č. 3 a č. 4 (odst. 1). Platnost lékařského posudku končí nejpozději v den, kdy měla být provedena periodická preventivní prohlídka, nebo v den, ke kterému byl stanoven termín provedení další lékařské prohlídky (odst. 2).
67. Zákon o služebním poměru dále výslovně upravuje situace, kdy příslušník zdravotní, osobnostní nebo fyzickou způsobilost pozbyde. Pro případ, že příslušník pozbyde způsobilost požadovanou (toliko) pro konkrétní služební místo, zákon o služebním poměru v § 25 odst. 1 písm. c) stanoví, že tento příslušník má být z dosavadního služebního místa odvolán. Takový příslušník pak má být zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené [viz § 28 odst. 1 písm. d) a § 32 odst. 1 písm. d) citovaného zákona], má-li služební poměr na dobu neurčitou a nelze jej ustanovit na jiné služební místo.

68. Zákon o služebním poměru tedy rozlišuje (zdravotní) způsobilost pro konkrétní služební místo od (zdravotní) způsobilosti k výkonu služby. Pro jednotlivá služební místa totiž mohou být požadavky na (zdravotní stav) příslušníka různé, přičemž platí, že při ztrátě (zdravotní) způsobilosti požadované pro některá z nich nemusí automaticky docházet k pozbytí (zdravotní) způsobilosti k výkonu služby jako takové. Důvod pro propuštění příslušníka ze služebního poměru při pozbytí (zdravotní) způsobilosti požadované pro dosavadní služební místo tak může nastat pouze při nemožnosti výkonu služby příslušníka na jiném služebním místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 4 As 150/2016-28).
69. Pouze pro případ, že příslušník pozbyde způsobilost k výkonu služby jako takové, totiž zákon o služebním poměru pod jednotlivými písmeny v § 42 odst. 1 stanoví, že tento příslušník musí být propuštěn – konkrétně zákon mezi důvody pro propuštění jednotlivě řadí stavy, kdy příslušník:
- h) podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb *dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby*, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím,
 - i) *mu bylo odňato osvědčení o tělesné zdatnosti* nebo o odborné způsobilosti stanovené zvláštním právním předpisem,
 - j) podle posudku psychologa bezpečnostního sboru *pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby*.
70. Ostatně s výše uvedeným koresponduje i klasifikační značka „D“ podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb., která vyjadřuje nejen dlouhodobou zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby, nýbrž i zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby na služebním místě. Jestliže tedy posudkový orgán klasifikuje zdravotní stav příslušníka touto klasifikační značkou, neznamená to automaticky důvod pro jeho propuštění ze služebního poměru. Za této situace totiž vyhláška č. 393/2006 Sb. umožňuje vyslovit posudkový závěr toliko o zdravotní nezpůsobilosti příslušníka ve vztahu k jeho dosavadnímu služebnímu místu a o jeho zdravotní způsobilosti vykonávat jiná služební místa, zejména ta, která jsou uvedena ve sloupci III, podle nějž se posuzují činnosti v bezpečnostních sborech s nejnižší zdravotní náročností.
71. Tato situace nicméně nenastala v projednávané věci, kde lékařka MUDr. F. dospěla k posudkovému závěru, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost přímo k výkonu služby. A protože v lékařském posudku stanovila klasifikační známku „D“ a učinila závěr o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby (a tento její názor byl potvrzen), dospěli ředitel Věznice Oráčov a žalovaný k závěru o naplnění důvodu pro propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.
72. Otázkou tedy zůstává, zda tento (posudkový) závěr ob stojí, neboť jak již soud naznačil shora, takto je sice možné rozhodnout za situace, kdy je v lékařském posudku stanovena klasifikační známka „D“ a současně učiněn závěr o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti příslušníka k výkonu služby, nicméně tomuto závěru musela předcházet úvaha o nemožnosti zastávat jiné služební místo z důvodu nepříznivého zdravotního stavu příslušníka (viz opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 4 As 150/2016-28).

73. V lékařském posudku ze dne 4. 1. 2018 přitom lékařka MUDr. F. uvádí pouze (důraz doplněn soudem), že žalobce „[p]ozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby – dle vyhl. č. 407/2008 o zdravotní způsobilosti [sic!] - dg.: M 549 odst. b) s. II C-D, **výsledná zdravotní klasifikace „D“ strážný (asistent) z důvodu neurologického omezení: LEH A SED.** Z tohoto důvodu není schopen v testu ‚Tělesné zdatnosti‘ vykonat celomotorický test, leh-sed, klik vzpor ležmo, které jsou předpokladem pro výkon služby podle sloupce II.“ Tento lékařský posudek pak sice byl potvrzen ředitelem odboru zdravotnické služby dne 27. 3. 2018, avšak ani z jeho usnesení neplyne, proč by žalobce nemohl zastávat jiné služební místo. Ředitel odboru zdravotnické služby konstatoval, že při mimořádné lékařské prohlídce žalobce dne 4. 1. 2018 byl u žalobce zjištěn chronický bolestivý páteřní syndrom bederní páteře, což je onemocnění spadající pod značku M49 písm. b) oddílu III přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. – čímž korigoval žalobcovu diagnózu, jak ji stanovila lékařka. Navázal, že (důraz doplněn soudem): „[p]ro uvedené zdravotní obtíže bylo posuzovanému opakovaně dříve přiznáváno omezení spočívající ve vyloučení skoků, doskoků, rotačních pohybů, dlouhých běhů, posléze byla vyloučena manipulace s břemeny, činnosti figuranta při nácviku sebeobrany. Obecně přitom byla doporučována rehabilitace a omezení pro vertebropaty, nikoli konkrétní omezení. **Vyloučení leh-sedů je prvně obsaženo v lékařské zprávě neurologa ze dne 26. 01. 2015, další neurologická vyšetření tento závěr v zásadě kopírují. Poslední neurologické vyšetření před mimořádnou pracovnílékařskou prohlídkou bylo provedeno dne 10. 11. 2017, přičemž v lékařské zprávě je konstatováno, že VAS LS je toho času odeznlý, nicméně z předloženého seznamu výkonů je třeba i nadále vyloučit leh-sed, proti ostatním činnostem nemá odborný lékař námitek. Uvedené vyšetření bylo vyžádáno registrujícím poskytovatelem, nebo přímo pacientem, nikoli poskytovatelem pracovnílékařských služeb podle § 7 odst. 6 vyhl. 79/2013 Sb., o pracovnílékařských službách, a proto jeho obsahem není jednoznačné doporučení stran zdravotní způsobilosti k výkonu služby posuzovaného. Shora uvedené vyjádření o vyloučení leh-sedů z neznámého seznamu výkonů za doporučení ve smyslu citované vyhlášky považovat nelze. V této souvislosti je však třeba upozornit, že žádost bezpečnostního sboru o provedení pracovnílékařské prohlídky, v níž jsou vymezeny podmínky výkonu služby, explicitně zahrnuje provádění testů tělesné zdatnosti, která je v žádosti rovněž přesně specifikována a její součástí jsou mimo jiné právě leh-sedy. Jestliže tedy bylo provádění leh-sedů neurologem opakovaně zcela vyloučeno, pak byla vyloučena jedna ze základních složek služby tak, jak ji bezpečnostní sbor vymezil. S ohledem na výše uvedené, tj. celkové vyloučení jedné z nedílných součástí výkonu služby, neměl posuzující lékař povinnost postupovat podle § 7 odst. 6 vyhl. o pracovnílékařských službách, neboť odborné vyšetření by na posudkovém závěru již nemohlo nic změnit, resp. vyjádření neurologa k ostatním činnostem, když k jedné z nich je posuzovaný zdravotně nezpůsobilý, by bylo v daném případě nadbytečné.“**
74. Postoj posuzujících lékařů, podle kterého byl žalobce shledán za zdravotně nezpůsobilého k výkonu služby (resp. že zdravotní způsobilosti dlouhodobě pozbyl) výhradně s ohledem na to, že by podle jejich názoru nemohl ze zdravotních důvodů absolvovat kompletní test tělesné zdatnosti, resp. tuto premisu vetknutou již do žádosti o zdravotní posouzení služebním orgánem však pokládá soud za zcela vadnou, a to z několika důvodů.
75. Předně touto optikou fakticky dochází k nepřipustnému směšování kategorií zdravotní a fyzické způsobilosti k výkonu služby v rozporu s tím, jak tyto kategorie zákon o služebním poměru vymezuje. Na tom nemůže nic změnit ani konkrétní návrh služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru, pokud příslušník vykazuje při výkonu služby takové nedostatky, že lze důvodně předpokládat, že došlo ke změně nebo ztrátě jeho zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa nebo služby. Služební funkcionář

je totiž vázán zákonem a ani vnitřní předpis nesmí zákonem stanovenou úpravu popřít. Soud proto přisvědčuje argumentaci žalobce, že ke kvalitativnímu posunu v obsahu výkonu služby nemůže dojít tím, že služební funkcionář nějakou nedílnou součástí výkonu služby ve svém návrhu zmíní. Již z toho důvodu tudíž obстоjí i ten prostý argument žalobce, že při výkonu služby přece reálně leh-sed nevykonává (k tomu viz také popis žalobcova služebního místa se služební hodností asistent ze dne 14. 4. 2010, který je součástí správního spisu). Vybrané úkoly v testu tělesné zdatnosti sice umožňují ověřit dostatečnou sílu a výkonovou vytrvalost rozhodujících svalových skupin, jež napovídají tomu, že příslušník bude schopen řádně plnit své různorodé služební úkoly (střežení, realizace eskort, manipulace s břemeny), včetně úkolů nastávajících jen mimořádně (pronásledování a zadržení vězně, dostatečná fyzická výdrž pro případ krizových situací), samy o sobě však zjevně nepředstavují typické ani reprezentativní služební činnosti. Zákaz vykonání takových testů ze strany odborného lékaře tedy neumožňuje automaticky uzavřít, že by byl příslušník *zdravotně nezpůsobilý* k výkonu služby, a to tím spíše, jestliže služební předpis upravující požadavky na tělesnou zdatnost umožňuje některým kategoriím příslušníků dle svého výběru určité testy vynechat.

76. Není přitom přiléhavé tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že změna zdravotní klasifikace žalobce z „C“ na „D“ byla důsledkem plošného zpřísnění zdravotních požadavků na všechny příslušníky Vězeňské služby České republiky, neboť byl do testů tělesné zdatnosti zařazen i leh-sed. Z NGR č. 2/2010 a jeho příloh totiž vyplývá, že již přede dnem 15. 2. 2016, kdy nabylo účinnosti NGR č. 7/2016, byl obsahem testů tělesné zdatnosti také leh-sed, který se měl provádět rovněž v časovém limitu 2 minut. I tehdy přitom žalobce spadal do skupiny příslušníků, kteří jej byli povinni absolvovat s alespoň s minimálním počtem bodů. Byť je pravdou, že se kritéria hodnocení pro splnění testů tělesné zdatnosti v průběhu trvání služebního poměru žalobce obecně spíše zpřísnila [srov. bod B odst. 2 písm. b) přílohy č. 2 k NGR č. 2/2010 a bod B odst. 2 písm. b) ve spojení s tabulkami pro bodové ohodnocení testu leh-sed], za úpravy účinné ke dni propuštění žalobce platilo, že
- pokud se příslušník nezúčastnil některého tématu služební a profesní přípravy (mezi které patří i tělesná příprava, která má být zejména tréninkem disciplín, které jsou součástí testů tělesné zdatnosti) z důvodu dlouhodobé nemoci nebo jiným jím nezaviněných důvodů, je povinen se těchto témat zúčastnit ihned po nástupu do služby nebo pominou-li důvody jeho neúčasti v nejbližším termínu podle plánu nebo v termínu, který mu stanoví služební funkcionář nebo jím určená odpovědná osoba, s tím, že taková nezaviněná neúčast není důvodem pro jeho hodnocení stupněm nesplnil (viz čl. 4 odst. 5 přílohy č. 1 k NGR č. 8/2016); a že
 - **nemůže-li příslušník absolvovat test tělesné zdatnosti pro zdravotní omezení, doloží tuto skutečnost platným lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti k výkonu služby**, s tím, že kopie tohoto posudku má být součástí dokumentace, jež je vedena v rámci služební a profesní přípravy (viz § 3 odst. 4 větu třetí a čtvrtou NGR č. 7/2016).
77. Je nesporné, že žalobce byl v minulosti zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě strážný s omezením a že mu byla opakovaně stanovena zdravotní klasifikace „C“, byť i dříve byla jeho zdravotní způsobilost hodnocena ve vztahu k pracovním podmínkám, při nichž je třeba podstoupit tělesnou přípravu a vykonat prověrky z fyzické způsobilosti (testy tělesné zdatnosti). Nesporné je přitom dokonce i to,

že jeho omezení dlouhodobě spočívalo právě v tom, že v testu tělesné zdatnosti nemá vykonávat leh-sed. Služební funkcionáři i posuzující lékařka tak přinejmenším od roku 2012 akceptovali, že žalobce (kompletní) testy tělesné zdatnosti nemohl absolvovat pro zdravotní omezení, které vždy, jak potvrdilo znalecké posouzení, dokládal odpovídajícím nálezem odborného lékaře. Ze správního spisu současně neplyne, že by žalobci bylo odňato (poslední) osvědčení o tělesné zdatnosti, což by bylo samostatným důvodem pro propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru (zde soud podotýká, že na rozdíl od situace popisované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 6 As 365/2020-72, č. 4285/2022 Sb. NSS, služební předpisy nepočítaly s automatickou ztrátou fyzické způsobilosti v důsledku neabsolvování úplného přezkoušení tělesné zdatnosti, ale jen v důsledku odnětí osvědčení).

78. Soud tak souhlasí se žalobcem, že nemožnost vykonávat některý test (leh-sed) v testech tělesné zdatnosti (prověrce jeho fyzické způsobilosti) nelze samo o sobě považovat za důvod pro pozbytí zdravotní způsobilosti, a tím za důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, jak žalovaný konstatoval na straně 22 napadeného rozhodnutí. Je nutno rozlišovat mezi nedostatečným výkonem v testu tělesné zdatnosti a nemožností absolvovat tento test, jež by z hlediska právní úpravy mohly mít důsledky v oblasti ztráty fyzické způsobilosti, a zdravotními obtížemi, jež na jednu stranu mohou opodstatňovat vynechání některých testů tělesné zdatnosti, ale na druhou stranu nemusí mít dlouhodobý dopad do skutečného výkonu služby (včetně připravenosti reagovat na nepředvídané situace), jenž je třeba posuzovat pro účely zdravotní způsobilosti. Jinými slovy nelze jen z toho, že zdravotní obtíže znemožnily vykonat test tělesné zdatnosti, a tím případně i odůvodnily ztrátu fyzické způsobilosti, dovozovat též chybějící zdravotní způsobilost příslušníka, neboť ta je definována jinými parametry.
79. Ze zákona o služebním poměru ani ze služebních předpisů založených ve správním spise ostatně ani neplyne, že by úkolem lékařů coby poskytovatelů pracovnělékařských služeb při lékařských prohlídkách bylo posuzovat fyzickou způsobilost příslušníka, tj. zda příslušník vyhovuje požadavkům na tělesnou zdatnost – i na to přitom žalobce poukazyval v žalobě, byť ve vztahu ke znaleckému zkoumání zdravotní způsobilosti. Posuzující lékař může toliko v návaznosti na nálezy a doporučení ošetřujících lékařů konstatovat, jaká jsou příslušníkovy zdravotní omezení a jaké pro něho mají plynout úlevy, což se až zprostředkovaně může odrazit i při zjišťování příslušníkovy fyzické způsobilosti tím, že z důvodu ochrany zdraví takového příslušníka by příslušný vedoucí neměl připustit, aby posuzujícím lékařem vyloučený úkol testu fyzické způsobilosti absolvoval [srov. též obdobně čl. 2 odst. 3 písm. b) bod 4 přílohy č. 2 k NGR č. 8/2016 a čl. 2 odst. 3 písm. b) čtvrtou odrážku přílohy č. 2 k NGR č. 67/2009 příkazující cvičiteli neumožnit výcvik v případě zdravotních omezení, na něž se má aktivně cvičících dotázat]. V případě žalobce tedy posudkoví lékaři v lékařském posudku o jeho zdravotní způsobilosti v důsledku nevhodné formulace požadavku služebního funkcionáře podle § 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 393/2006 Sb. *de facto* mimo svou působnost dovodili, že žalobce požadavky na tělesnou zdatnost nesplní – a dokonce z toho dovodili i závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby. V dané situaci však nepřijatelně přejali nesprávné zadání, že mezi nároky kladené na výkon služby na konkrétním služebním místě spadá výkon činností, z nichž sestává test tělesné zdatnosti, a nadto jej zobecnili dokonce na požadavek týkající se všech služebních míst u bezpečnostního sboru.

80. Soud tak uzavírá, že skutečnost, že podle výše citovaného lékařského posudku žalobce nebyl schopen některého z testů tělesné zdatnosti (leh-sed), ještě neznamená, že by žalobce byl fyzicky nezpůsobilým pro výkon služby, natož pak dlouhodobě zdravotně nezpůsobilým pro výkon služby. Byla-li tedy v lékařském posudku stanovena žalobci určitá zdravotní omezení (úlevy), mělo to vést s ohledem na interní pravidla nastavená služebními předpisy k tomu, že tato omezení budou služební funkcionáři respektovat při testování jeho fyzické způsobilosti. Platí přitom, že příslušníka bezpečnostního sboru nespĺňujícího fyzickou způsobilost pro dosavadní služební místo služební orgán z tohoto místa odvolá [§ 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru] a ustanoví jej na jiné služební místo přiměřené jeho tělesné zdatnosti, případně jej zařadí do zálohy pro přechodně nezařazené [§ 32 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 28 odst. 1 písm. d) téhož zákona]. Teprve tehdy, nespĺňuje-li příslušník požadavky na fyzickou zdatnost ani pro fyzicky nejméně náročná služební místa, je příslušníkem nedostatečně fyzicky způsobilým pro výkon služby jako takové. V takovém případě mu služební orgán odejme osvědčení o tělesné zdatnosti a propustí jej ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru (viz v podobné situaci příslušnice Hasičského záchranného sboru rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 6 As 365/2020-72, č. 4285/2022 Sb. NSS).
81. Již na základě výše uvedeného proto soud podmínky pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v případě žalobce neshledal. Možností aplikace § 42 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru se pak soud nad rámec dílčích zmínek shora nezabývá, jelikož na aplikaci tohoto ustanovení se rozhodnutí žalovaného nezakládá.
82. Kromě toho však nelze přehlédnout, že správnost lékařského posudku byla žalobcem zpochybněna i ve vztahu k medicínskému posouzení jeho zdravotního stavu. Žalovaný tak v odvolacím řízení nechal zpracovat znalecký posudek, ve kterém se měl ustanovený soudní znalec vyjádřit k tomu, zda žalobce byl v době vydání lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dne 4. 1. 2018 zdravotně způsobilý pro výkon služby u bezpečnostního sboru Vězeňské služby České republiky, resp. konkrétně na služebním místě strážný ve 3. tarifní třídě – asistent.
83. Soudu zde nezbyvá než dát za pravdu žalobci, že tomuto úkolu soudní znalec MUDr. Richtr ve znaleckém posudku ze dne 26. 4. 2021 nedostál. Skutečnost, že znalec zadání znaleckého úkolu přeformuloval, by byla irelevantní, pokud by z obsahu znaleckého posudku odpověď na žalovaným kladenou otázku vyplývala. Soudní znalec z oboru ortopedie a traumatologie se nicméně skutečně vyhnul stěžejnímu posouzení žalobcova případu, tj. přezkumu toho, zda žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby (na jeho služebním místě), a to s odůvodněním (viz stranu 18 znaleckého posudku), že: *„Posouzení zdravotní způsobilosti k práci je vyhrazeno pouze poskytovateli pracovně lékařských služeb, (...) který je k tomu (...) smluvně zavázán zaměstnavatelem. (...) Posouzení, zda faktory pracovního prostředí na konkrétním pracovišti pro posuzovanou osobu představují omezení zdravotní způsobilosti k práci vyžaduje individuální vyhodnocení podmínek pracovního prostředí smluvním poskytovatelem pracovně lékařských služeb ve vztahu k aktuálnímu zdravotnímu stavu posuzované osoby. Zdravotní náročnost práce, ze které je zdravotní posouzení požadováno, posuzuje poskytovatel pracovně lékařských služeb při znalosti nároků na výkon povolání a konkrétních odborných informací o zdravotním stavu posuzovaného a o možných zdravotních rizicích z vykonávané práce a míře těchto rizik.“* Dodal jen, že: *„Podle doložené dokumentace je zřejmé, že posuzující lékař PLS byl seznámen se*

zdravotními riziky pro výkon činnosti, pro které byla osoba posuzována a s podmínkami, za kterých je činnost vykonávána.“

84. Ustanovený soudní znalec se tedy doopravdy nezabýval žalobcovým služebním zařazením ani konkrétní služební činností, jak žalobce v žalobě namítá. Ovšem to nelze znalci ani vytýkat, neboť znalec nebyl oprávněn činit odborné závěry mimo svůj obor a odvětví [srov. § 1 odst. 2 zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech (dále jen „zákon o znalcích“)], přičemž otázka položená služebním funkcionářem (resp. přeformulovaná dle požadavku žalobce) spadala v rámci oboru zdravotnictví do odvětví pracovního lékařství, a nikoliv do odvětví traumatologie či ortopedie. Znalec tak v souladu se svou specializací zkoumal jen žalobcův zdravotní stav, přičemž bylo již na žalovaném, pokud nepřistoupil k ustanovení znalce z odvětví pracovního lékařství, a to případně i postupem podle § 26 zákona o znalcích, aby takto získaná zjištění o zdravotním stavu žalobce porovnal s východisky závěrů ředitele odboru zdravotnické služby a posudkové lékařky a v mezích právní úpravy obsažené zejména v příloze č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. si vyhodnotil úplnost, přesvědčivost a správnost posudků pracovních lékařů (postup správního orgánu se zde významně neliší od postupu soudů při hodnocení posudků z odvětví posudkového lékařství, jež obdobně jako posudky pracovních lékařů vedle zhodnocení zdravotního stavu tento zdravotní stav též podřazují pod příslušné ustanovení právní normy, proto lze analogicky odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS). Přitom však žalovaný neměl přehlédnout, že nelze směšovat požadavky na fyzickou způsobilost příslušníků s požadavky na zdravotní způsobilost a že z důvodu nesprávného zadání požadujícího vyhodnocení schopnosti vykonání testů fyzické zdatnosti jsou tyto posudky v podstatné míře, ne-li zcela nepoužitelné. Stejně tak neměl přehlédnout, že z hlediska možnosti propuštění žalobce bylo nutné, aby se posudkové hodnocení zabývalo nejen nároky na zdravotní způsobilost kladenými služebním místem zastávaným žalobcem, ale též nároky i jiných služebních míst, na něž mohl být převeden.
85. Do jisté míry lze dát za pravdu i námitce žalobce, že znalec jeho zdravotní způsobilost (ve skutečnosti jen zdravotní stav) posuzoval k vadnému datu. V této souvislosti však soud podotýká, že i sám žalobce namítal chybně den, ke kterému měla být jeho zdravotní způsobilost zkoumána. Jak již soud nastínil shora, rozhodným byl den 10. 9. 2018, kdy byl žalobce propuštěn ze služebního poměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020-167). Nerozhodné je proto, zda soudní znalec zkoumal zdravotní stav žalobce ke dni 1. 6. 2017, nebo ke dni 4. 1. 2018, neboť pro projednávanou věc jde tak či onak o zjišťování skutkového stavu ke dni, který není pro výsledek řízení relevantní. Z hlediska otázky, zda žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností, opřel-li se také o znalecký posudek, ve kterém ustanovený soudní znalec odpověděl na jinou otázku, než mu byla uložena rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4. 2020, je však rozhodující nikoliv to, jak si znalec otázku přeformuloval, ale to, jakými skutečnostmi se znalec reálně zabýval.
86. K této námitce tak soud cituje ze znaleckého posudku, ve kterém ustanovený soudní znalec MUDr. Richtr ke zdravotnímu stavu žalobce uvedl mj. následující (viz jeho stranu 16, důraz doplněn soudem): *„Z provedeného ošetření 14.9.2017 lze dovozovat, že u posuzovaného pana Š., trval v době vystavení posudku 1.6.2017 o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, podle kterého pozbýl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, chorobný stav bederní páteře, pro který byl posudek vystaven. Ale už při kontrole 10.11.2017, je ve zdravotnické*

dokumentaci popsané výrazné zlepšení po provedené terapii, a to právě v části kořenového útlaku nervu L5, pro který bylo vystaveno dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Při kontrole 10.11.2017 je popisované (v podstatě poprvé za dobu trvání levostranné kořenové symptomatologie) výrazné zlepšení po ozonoterapii pod CT kontrolou. Je zapsané ve zdravotní dokumentaci, že došlo k vymizení i neuropatických potíží. Podle odborných lékařských nálezů uvedených v lékařských zprávách byl pan Šťastný schopen rehabilitace a aktivní rehabilitace. Ale i přes významné zapsané zlepšení s prakticky úplným vymizením potíží levostranného kořenového dráždění (které byly v předcházejícím několikaletém období důvodem k cílenému léčení ozonoterapií a rovněž důvodem ochranných rekomandací odborného lékaře) a s popisovaným prakticky normálním funkčním nálezem, bylo vystaveno při kontrole v 10.11.2017 (a trvalo i nadále) doporučení neurologa s rekomandacemi k pracovním omezením, které byly zavedené pro riziko recidivy kořenové neuropatie. V době vyšetření 10.11.2017 je popisovaná recidiva kořenového syndromu popsaného 14.9.2017 jako odeznělá. Proto doporučení odborného lékaře (neurolog) ze dne 10.11.2017 posuzují jako preventivního charakteru ke snížení možného rizika recidivy a to vzhledem ke krátkému odstupu od terapie a od vymizení nebo snížení klinických potíží. Poslední doporučení (ochranná) odborným lékařem byla vystavena v době, kdy posuzovaný podle zdravotní dokumentace od provedené terapie 14.9.2017 krátkodobě netrpěl a poskytovatel zdravotních služeb musel postupovat podle odborného doporučení specialisty. Zdravotní stav posuzovaného nesměl být pracovními podmínkami ohrožen nebo zhoršen. Doba trvání remise potíží byla pro posouzení výsledku léčení krátká a v minulosti došlo při shodném léčení k opakované recidivě chorobného stavu v podobě recidivy levostranného kořenového dráždění.“

87. Soudní znalec pak dospěl k tomuto závěru (viz stranu 19 znaleckého posudku, důraz doplněn soudem): „Znalecky jsem ověřil správnost a úplnost zdravotních nálezů a rekomandací ke zdravotnímu stavu pana Šťastného vystavených ošetřujícími specialisty a znalecky konstatuji, že po odborné stránce se shodují s jejich nálezy a závěry, které se týkají omezení konkrétních činností v době vydání posudků. **Odborné nálezy (zdravotní stav v době vydání posudků) samy o sobě znamenaly zdravotní překážku pro vykonávání celomotorického testu v plném a požadovaném rozsahu a bylo na poskytovateli PLS, zda představovaly i překážku právní pro vykonávání dosavadní práce.** (...) Zdravotní stav pana Šťastného v době vystavení obou posudků byl (podle popsaných odborných nálezů neurologa, založených ve spise) zjištěn v dostatečné míře nezbytné k vydání posudků.“
88. Soudní znalec taktéž konstatoval (viz stranu 17 znaleckého posudku, důraz doplněn soudem): „V dalších odborných lékařských zprávách specialisty je odborné potvrzení ze dne 16.7.2019, že zdravotní stav a odborný nález je stacionární, s dobrým efektem ozonoterapie a dále, že iritační syndrom je v době vyšetření (16.7.2019) odeznělý, bez iritační symptomatologie. V poslední lékařské zprávě ze dne 17.2.2021 je přímo zapsané doporučení neurologa, že pokud jde o fyzickou aktivitu u posuzovaného, může být bez omezení. **Znalecky lékařské zprávy z pozdějšího období (2019, 2021) posuzují tak, že posuzovaná osoba mohla z hlediska základního onemocnění páteře vykonávat fyzické činnosti a to včetně testu tělesné zdatnosti v úplném rozsahu,** to znamená, že posuzovaný byl schopen na základě odborného nálezu neurologa vykonávat i celomotorický test, leh-sed, klik, vzpor ležmo, to je fyzické testy, které jsou předpokladem k výkonu služby. Lékař specialista (neurolog), pravděpodobně vzhledem k přetrvávající 3leté remisi bolestivého syndromu, už nespatořoval při vyšetření 17.2.2021 riziko případného zhoršení nebo vzniku nového onemocnění a žádná omezení nestanovil.“

89. Na základě uvedeného tak má soud za to, že byt otázka přeformulovaná ve znaleckém posudku obsahově nekoresponduje se zadáním, jak ho vymezil žalovaný v rozhodnutí ze dne 1. 4. 2020, obsahově byl znalecký posudek bez pochyb využitelným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, neboť byl věnován přezkumu zdravotního stavu žalobce z medicínského hlediska v mnohem širším časovém období než jen k datu 1. 6. 2017. Žalovaný proto nepochybil, zahrnul-li znalecký posudek ze dne 26. 4. 2021 mezi podklady pro napadené rozhodnutí. Žalovaný se tedy mohl opřít i o závěry soudního znalce, zejména v tom smyslu, že byl ke dni 1. 6. 2017 i ke dni 4. 1. 2018 dostatečným způsobem zjištěn zdravotní stav žalobce pro účely lékařského posudku a důvody doporučení obsažených v podkladových lékařských zprávách neurologa. Tento znalecký posudek přitom podporuje tvrzení žalobce, že minimálně poslední 3 roky již neměl žádné zdravotní problémy se zády a že byl vyhodnocen jako zdravotně nezpůsobilý k výkonu služby za situace, kdy se jeho zdravotní stav podstatným způsobem nezměnil, a pokud ano, tak jedině k lepšímu. Na druhou stranu znalecký posudek nebyl podkladem, na základě něhož by žalovaný mohl konstatovat, že znalec potvrdil správnost předcházejících posudků, pokud jde o závěr, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, neboť (zcela oprávněně) právní posouzení zdravotního stavu žalobce (který dle znalce v době vydání pracovnělékařských posudků nesměl vykonávat leh-seď jako povinnou složku testů fyzické způsobilosti již jen z preventivních důvodů) ponechal v souladu s omezením daným jeho specializací na posudkových lékařích a potažmo na rozhodujících služebních funkcionářích. Pokud žalovaný přesto závěr o zdravotní nezpůsobilosti na stranách 21, 22 a 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve znaleckém posudku spatřoval, jsou jeho skutková zjištění v rozporu se závěry znalce. Žalovaný měl sám či za pomoci nového posudku pracovní lékařky, popř. znalce s adekvátní specializací řádně podřadit zjištěný zdravotní stav pod ustanovení vyhlášky č. 393/2006 Sb.
90. Soud ale se žalobcem nesouhlasí v tom, že by mu bylo upřeno právo klást ustanovenému znalci otázky podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, a že tím byl zkrácen na právu na spravedlivý proces. Žalobce totiž nesprávně dovozuje, že klást otázky znalci je možné toliko ústně při výslechu znalce, a nadto že by znalec měl pokud možno na dotazy odpovídat nepřipraven. Tak tomu však není. Správní řízení (na rozdíl od soudního řízení) probíhá především písemnou formou a ústní jednání zahrnuje spíše výjimečně tam, kde je to nezbytné (výslech svědků, ohledání na místě apod.). Znalecký posudek, byť by mohl mít i ústní formu, bývá v praxi i s ohledem na nutnost mnohdy komplexního hodnocení podkladů, provádění vysoce odborných úvah s nároky na přesnost vyjadřování a někdy i různých výpočtů či ověřování pravidelně předkládán písemnou formou, přičemž případný ústní výslech znalce pak slouží k případnému dovysvětlení otázek, jež zůstávají správnímu orgánu nejasné, obhajobě předložených písemných závěrů v kontextu konkrétních námitek účastníků řízení a případně ústnímu doplnění posudku ve vztahu k okolnostem, jež nebyly (a někdy pro jejich novost ani nemohly být) v písemném vyhotovení znaleckého posudku vzaty v potaz. Nejedná se tak o důkaz, který by vyžadoval ústní formu, neboť výslech znalce je nutné provést jen tam, kde správní orgán má určité pochyby o písemném posudku, kde potřebuje doplnit reakci na skutečnosti v posudku nevyhodnocené, anebo kde sám ani za pomoci předloženého písemného posudku nedokáže vypořádat námítka účastníka řízení směřující do odborného posouzení sporné otázky. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl výzvami ze dne 28. 11. 2019 a 24. 6. 2021 vyzván, aby formuloval své dotazy na znalce, čehož žalobce dobrovolně nevyužil. Nevyjádřil se v tomto směru ani poté, kdy se dne 31. 8. 2021 seznámil se všemi

podklady pro (napadené) rozhodnutí, přestože deklaroval, že se k nim vyjádří písemně. Žalovaný tak mohl oprávněně uzavřít, že výslech znalce již není pro účely rozhodnutí ve věci nezbytný.

91. Pokud se přitom žalobce hájil svou procesní strategií, je nutno mu vytknout, že zjevně nerozlišuje mezi svědeckou výpovědí a výsledkem znalce, jež mají zcela odlišnou funkci. Zatímco v případě svědka může být skutečně v zásadě nežádoucí, aby se na svou výpověď předem připravoval, neboť je třeba zjistit především to, co si z určitých událostí pamatuje, a nikoliv to, co si domyslel nebo co se snad dokonce naučil odříkat, v případě znalce je naopak potřebné, aby byl na poskytnutí odborného posouzení náležitě připraven, jak co do studia podkladových materiálů, tak co do případného osvěžení si odborných znalostí a nejnovějších poznatků v dané konkrétní oblasti poznání. Ve vztahu ke znalci tedy strategie překvapivých otázek a úsilí znemožnit jeho přípravu nepředstavuje až na naprosté výjimky legitimní strategii, ale má spíše obstrukční charakter, takže správní orgán na ni nemusí brát jakýkoliv ohled. Ani zamítnutím návrhu na provedení tohoto důkazu tak nebylo žalobci upřeno právo na spravedlivý proces v situaci, kdy žalovaný důvod tohoto postupu řádně odůvodnil (viz strany 25 – 26 napadeného rozhodnutí).
92. Konečně k námitce diskriminace (resp. porušení zásady rovnosti, zákazu svévole a principu právní jistoty) dané představou žalobce, že ve Vězeňské službě České republiky dlouhodobě vykonávají službu i tací příslušníci, kteří požadavek na vykonání leh-sedů při prověrce tělesné způsobilosti nesplňují, a přesto s nimi nebylo zahájeno řízení o propuštění ze služebního poměru, soud dodává, že ve shodě se žalovaným z obsahu správního spisu nezjistil žádné skutečnosti, z nichž by se dalo odvodit, že jednání služebních funkcionářů mělo vůči žalobci diskriminační nebo šikanózní charakter (viz stranu 20 napadeného rozhodnutí). Pokud by byl správný závěr žalovaného, že z právní úpravy doplněné vnitřními předpisy plyne, že přetrvávající dlouhodobá neschopnost příslušníka vykonat povinnou součást testů fyzické způsobilosti z důvodu zdravotních omezení (byť jen preventivního charakteru), nebylo by možné žalovanému vytýkat, že postupuje v souladu s rozhodnou právní úpravou. Případné odlišné zacházení v jiných případech by bylo důvodem pro přezkum těchto jiných případů, nicméně neopravňovalo by žalobce k tomu, aby se domáhal nezákonného postupu i ve svém vlastním případě. Argumentaci tímto směrem proto soud neshledal důvodnou.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

93. Soud proto s ohledem na výše uvedené žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro vadu, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.] – ačkoliv totiž poskytovatelka pracovnělékařských služeb MUDr. F. dostatečně zjistila zdravotní stav žalobce (jak potvrdil znalec MUDr. Richtr), dospěla v důsledku vadného zadání posudku *de facto* jen k závěru, že žalobce nemůže v úplnosti vykonat test tělesné zdatnosti, který pak neadekvátně ztotožnila se závěrem, že dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby jako takové. Fyzická způsobilost a zdravotní způsobilost totiž představují dvě různé kategorie požadavků na příslušníky bezpečnostního sboru, jež nelze ztotožňovat. Znalec pak oproti tvrzení žalovaného závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce nejenže neučinil, ale ani učinit nemohl. Žalovaný nadto nijak nezhodnotil, zda žalobce i v případě jeho zdravotní nezpůsobilosti pro jím vykonávané služební místo není způsobilý pro některé jiné služební

místo, a zda tedy namísto propuštění není namíste jen jeho převedení na jiné služební místo či zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené. Vzhledem k tomu, že žalovaný může po odpovídajícím doplnění řízení odstranit nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebo jej i změnit (viz § 190 odst. 8 větu druhou zákona o služebním poměru), zejména v návaznosti na doplnění řádně zdůvodněného posudku poskytovatele pracovně lékařských služeb respektujícího kritéria vyhlášky č. 363/2009 Sb. a reálnou pracovní náplň služby žalobce na různých služebních místech, popř. na základě jiné právní kvalifikace zjištěného skutkového stavu, soud nepovažoval za adekvátní využít svého oprávnění dle § 78 odst. 3 s. ř. s. a rušit i prvostupňové rozhodnutí. V dalším řízení žalovaný zajistí odstranění nedostatků zjištěných soudem, neboť právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

94. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6 800 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby jako podání ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, z náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z předchozích částek, tj. 1 428 Kč, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. července 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu